

[Niels Westerby.]

parterne forud for overenskomstforhandlingerne for på den måde at undgå, at lønudviklingen løb løbsk her i landet. Ja, advarsler plejer det ikke at skorte på, hverken fra det økonomiske råd, fra regeringen, fra politiske talsmænd eller fra det høje ting. Det er ikke det, det drejer sig om. Men lad os få fastslået ved at vedtage et dagsordensforslag, at en sådan vurdering bør komme fra alle sider, og lad en sådan vurdering komme til efteråret, når det er nødvendigt, og når overenskomstforhandlingerne begynder.

Jeg tror bl. a., at når det er fastslået, at det skal ske, og det så også sker, men man bagefter konstaterer, at det aldeles ikke har haft nogen virkning, så kunne det måske bidrage til, at de to partier venstre og det radikale venstre får et mere nøgternt og realitetsbetonet syn på indkomstpoltikken, og at man ikke puster en ballon op, som ikke kan flyve, fordi der ikke engang er gas i den; der er højst tung luft, og den er sur.

Dernæst i det tredje afsnit om udgiftspolitikken siger man, at man vil have et 3-årigt budget. Det mener jeg regeringen har lovet mange gange at den vil komme med, og jeg vil selvfølgelig som alle andre vente, til dette 3-årige budget kommer, og så læse det igennem med interesse og komme med en vurdering. Men så står der, at dette budget for anlægs- og driftsudgifter skal sættes i forbindelse med produktionsudviklingen. Ja, hvad siger det? Det kan sige alt. Jeg vil tro, at med den tankegang, som hr. Poul Hartling normalt har, vil han mene, at så må det offentlige anlægs- og driftsbudget ikke stige mere, end produktionsudviklingen kan bære. Men sætter man anlægs- og driftsbudgettet i forhold til f. eks. betragtninger om økonomisk vækst, så kunne man jo netop sige, at dette at øge de offentlige investeringer på en række områder kunne give en øget produktion. Man kan jo lige så godt forstå disse ting på denne måde. At ville have vurderet de offentlige anlægsudgifter ud fra, om de kan øge den offentlige produktion, siger overhovedet heller ikke noget.

Så siger dagsordensforslaget i det sidste punkt, som næsten er det mest epokegørende, at folketinget fortsætter forhandlingen om tillægsbevillingslovforslaget.

Det er faktisk det eneste, der er sagt, jeg kan ikke sige af nyt, men sagt på en sådan måde, at man kan hæfte sig ved det, fordi det har denne meget lidt flatterende baggrund.

Tilbage bliver så det spørgsmål, som har været rejst et par gange under debatten af hr. Baunsgaard, nemlig at han ikke havde noget imod, at regeringen ville nedsætte et vækstudvalg, der skulle undersøge de økonomiske grokræfter her i landet og vurdere mulighederne for fortsat økonomisk vækst. Ja men det er jo ikke så beskeden en målsætning, et sådant udvalg skal have. Et sådant udvalg må naturligvis have den opgave at prøve at vurdere, hvad der skal til for at tilvejebringe en stigende økonomisk vækst. Det er alt for beskedent og alt for moderat at sætte sig det problem, hvordan vi kan fastholde det nuværende væksttempo. Vi bør naturligvis stille højere.

Ideen med et sådant vækstudvalg skal ikke være, at vi skal holde en inflationsdebat, hvor vi gør inflationen til alt og vurderer alt herudfra og bagefter måske holder en valutadebat og vurderer alt ud fra valutariske hensyn. Man skal, som hr. Poul Hartling plejer at sige det i sine taler, ikke bare prøve at få sammenhæng i tingene, men også i virkelighedens verden prøve at få sammenhæng i tingene. Man skal prøve på netop at få en saglig udredning, befriet fra ethvert politisk indslag, hvor en række dygtige økonomer og teknikere prøver at introducere hele den faglige viden, der findes om økonomisk vækst; ind i den politiske verden og gøre det til et alment politisk øje, der kan dreje den politiske problemstilling.

Det er vel ofte sådan, at når man tager stilling til landbrugslovgivningen i et udvalg, så sidder det ene parti og siger, at de ikke kan lide husmænd, det andet, at de bedst kan lide bønder, og det tredje, at de bedst kan lide godsejere, og så sidder man og slår hinanden oven i hovedet ud fra sådanne betragtninger. Eller hvis det drejer sig om den løn- eller indkomstpolitiske udvikling, siger nogle, at de bedst kan lide de erhvervsdrivende, medens andre bedst kan lide lønmodtagerne, og så er det ud fra sådanne bevæggrunde, man prøver at lægge tingene til rette.

Vi trænger til her i det høje ting at få lagt tingene til rette ud fra en anden målestok,